

על פי בקשת כמה חברים, ההספד של ניר גם תורגם לעברית:

לפני הרבה שנים עופר ביקש את עזרתי בביצוע פרויקט מיוחד: הרכבנו מסגרת לסוכה על גבי עגלה, גררנו אותה עם טרקטור לבית סבתא חוה וסבא אמיל, והורדנו להם על הדשא סוכה מוכנה ומזומנה. מעשה מקורי זה זכה לפרסום בעיתונות המקומית. סבתא כתבה מאמר מרגש "בדברי הכפר" על סוכת הקסם, על שני גיבורי המעשה, ועל שמחת החג. זהו סיפור גדול, בו גלומים בפשטות תווי האופי העיקריים של עופר.

הטרקטור: עופר אוהב בהגה של מכונה גדולה. כנהג מיומן של טרקטור, מכונת, משאית ואופנוע, עופר שלט בהם באופן טבעי, ללא מאמץ. הוא שלט על גופו היפה כמו ספורטאי מלידה, והדבר ניכר גם בכושרו כנהג כמו גם בכושרו באתלטיקה. עם האתגר האתלטי של נהיגה בטרקטור התמודד עופר, כמובן, ללא חולצה, בלתי מגולח, ומרכיב משקפי RAY BAN. הסוכה: עופר, כבן למשפחת נגרים שגדל בקרב אומנים, היה לאיש רנסנס אמיתי. כל הזמן היה יוצר, ולכל יצירה התייחס כאל מעשה אומנות. מאוון רב של מיומנויות יצירתיות היה לו: באמנות יפה, בשליטה מוסיקלית על כלי נגינה שונים, שירה בהרמוניה, קומפוזיציה ותזמור, וגם בנגרות. שוחחנו הרבה במשך השנים האחרונות על עבודתו. התפלאתי מקצב ההתפתחות של עופר בקריירה החדשה, בנגרות ובבניה. סיסמתו העסקית: FRANK WORKS ייצג בשלמות את יושרו המקצועי ואת גאוותו במעשי ידיו. וחזרתו בזמן אחרון לחקירה ויצירה בתחום המוסיקה לצד עבודתו בודאי נשא את האופי של מפגש מחודש עם ידיד ותיק. למרות שלעולם לא נחפז, או נדחף, או גרם לגודש יתר בחייו, עופר לעולם לא הפסיק ליצור.

המשפחה: כבעל וכאב, עופר העניק לאליסון ולארז אהבה, טיפוח ותמיכה במידה שלמה ויפה ביותר. מאז שנות הילדות היה מתמסר ומתחייב למשפחה בנאמנות; מעשה בניית הסוכה לסבתא היה ביטוי טבעי לתכונה זו. עופר, שגולד לעשות שלום, היה נותן ואוהב תמיד, וכך שימש כגורם מאזן שהתאים לו מאד בתוך משפחתו הנערצת ללא סייג.

ידידות: לבניית הסוכה והעברתה היה דרוש ידיד שמוכן לעזור. תמיד עופר היה מוקף אנשים המוכנים לעשות את הכל כדי לסייע לו, וזה היה, כמובן, תוצאה של התחייבותו של עופר העמוקה לידידיו. בהיותו לא רק איש משפחה, אלא גם איש קהילה, אח בנפש, מאהב, עופר שיתף אנשים רבים בצדדים המשמעותיים ביותר של חייו, ונגע לעומק בלבבות רבים, לנפשות רבות.

מצווה ואהבת ה"אני" שבתוכנו: למדתי מעופר דברים משמעותיים ביותר, וביניהם אחד היה בעייתי במיוחד. מדובר ביכולתו לא רק לעשות מעשים יפים ולהיות בן אדם נפלא, אלא גם בפשטות ההכרה העצמית שלו. דברים שלא מצאו חן בעיני כנער - למשל, הוא היה מביט בציור שזה עכשיו צייר בחיך הערצה אמיתי - דבר כזה הפך מאוחר יותר לדבר שאני מאחל לעצמי יותר מכל דבר אחר: היכולת לאהוב את מעשי ידי ולקבל את עצמי בלב שלם. עופר חיפש וגם מצא בתוכו רבדים עמוקים של גאווה עצמית ושלמות עם עצמו. דבר שאפשר לו להיות ענו אך לא לפסול את עצמו, לקבל שבחים בפנים סמוקות ובחיך רחב, לשגשג על במות מועדוני ג'ז, ולהתמוגג מהשבחים של סבתא חוה ב"דבר".

בעזרת כוח האהבה וגישתו הרחנית הבלעדית, עופר פילס דרך של יושר בעולם הסובב אותו. הוא דרש - וקיבע - בהירות בכל מקום אשר נמצא בו, הוא שאף תמיד ליופי פנימי וגם חיצוני. חייו היו מלאים והעשיר את כל מי שבא במגע איתו. בשנים האחרונות של חייו הגיע עופר לנחת רוח אמיתית. אליסון וארז הגשימו את חלומותיו. ביצירה ובמקצוע היה משגשג.

עם הליכתו הותיר אחריו צוואה: לחיות את החיים בכל מאודנו. בעמדתנו ליד הקבר הפתוח - והוא הצלקת המכוערת ביותר על פני האדמה - יתכן ואנחנו, שנותרנו בחיים, לא רואים אלא את רוע הגזירה, האלוהים, אשר חטף את עופר מאתנו. הבה נחיה, נאהב וניצור כפי שעופר לימד אותי. נלמד לחיות עם החותמת היפה שהטביע בנו. שרוחו תרחף מעבר לעולם

הזה של כאב וריק, גבוה ורחוק, כיונה בסילון אור נושב.